

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 26546

гр. София, 01.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
закрито заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

като разглежда дело номер **7974** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 и ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. Д. Й., гражданка на Р., [дата на раждане], подадена чрез адв. А. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № ГРАМ-1568906/05.06.2026 г. на младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – Б., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

Жалбоподателката излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. В жалбата е обективизирано и искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на ЗППАМ.

В искането за спиране жалбоподателят сочи, че предварителното изпълнение ще й причини значителни и трудно поправими вреди. Твърди, че приложената принудителна административна мярка има превантивен, а не санкционен характер, като в конкретния случай липсвали данни спирането на предварителното изпълнение да застрашава пряко или непосредствено обществен интерес. Поддържа, че управляваният автомобил е собственост на швейцарско дружество SHG S. H. G. G., а отнемането на СУМПС ограничава възможността ѝ за международно придвижване и изпълнение на търговски задължения. Твърди, че с обжалваната заповед се лишава от възможността да управлява МПС и за нея възниква реален риск от значителни вреди, които трудно биха били компенсирани дори при евентуална последваща отмяна на акта. Поддържа още, че липсва съразмерност между държавния интерес и неблагоприятните последици за нея. Към искането не са представени доказателства, установяващи конкретните твърдени вреди.

Прави искане съдът да спре предварителното изпълнение на оспорената заповед.

Ответникът, при изпращане на административната преписка, не е изразил становище по искането

за спиране.

Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

С обжалваната заповед на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб) ЗДвП на жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка за това, че на 05.06.2026 г. около 23:55 ч., на път Е-79, в района на км 366.200, с посока от [населено място] към [населено място], управлявайки лек автомобил BMW 650i xDrive с рег. № Z., не съобразява скоростта си с пътната обстановка, реализира ПТП с материални щети и след това не остава на местопроизшествието и не установява последиците от ПТП, с което е прието, че е извършила нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 се прилагат с мотивирана заповед, а подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). Според чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно – ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

В хипотезите по чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на защитим обществен интерес, оправдаващ незабавното изпълнение на административния акт. Поради това тежестта за доказване на нови факти и обстоятелства, които обуславят настъпване на значителна или трудно поправима вреда, лежи върху молителя.

В случая съдът намира, че не е доказано нито наличието на нови обстоятелства, нито настъпването на значителни или трудно поправими вреди по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК.

Изложените твърдения за затруднения при международно придвижване и при изпълнение на търговски ангажименти са общи и неконкретизирани. Не са представени доказателства относно характера на тези търговски отношения, необходимостта именно жалбоподателката лично да извършва съответните пътувания, нито относно невъзможността същите да бъдат осъществени чрез алтернативни способи или чрез други лица.

Твърденията за икономически вреди също не са подкрепени с доказателства – липсват договори, документи за поети задължения, данни за конкретни финансови загуби или за непосредствен риск от настъпването им. В този смисъл сочените неблагоприятни последици остават на равнище предположение.

От друга страна, ограниченията в свободното придвижване и в упражняването на професионална дейност, свързана с управление на МПС, представляват обичайни и предвидими последици от прилагането на мярката по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Само по себе си настъпването на такива неудобства не е достатъчно основание за спиране на предварителното изпълнение.

Не са налице и нови обстоятелства по смисъла на чл. 166, ал. 2, изр. последно АПК. Посочените в молбата факти не са настъпили след издаването на административния акт и не водят до съществена промяна в преценката относно необходимостта от предварителното му изпълнение.

Съдът съобразява и че мярката по чл. 171, т. 1 ЗДвП е насочена към защита на особено важен обществен интерес – безопасността на движението по пътищата. При твърдяно нарушение, изразяващо се в напускане мястото на ПТП без установяване на последиците, законодателят е дал превес именно на този обществен интерес.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбоподателката не е доказала настъпването на значителни или трудно поправими вреди от предварителното изпълнение на оспорената заповед, поради което искането за спиране следва да бъде отхвърлено.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК Административен съд София – град, III отделение, 66-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането К. Д. Й., гражданка на Р., [дата на раждане] , за спиране на допуснатото по силата на закона предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-1568906/05.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при сектор „Пътна полиция“ към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Б..
Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: